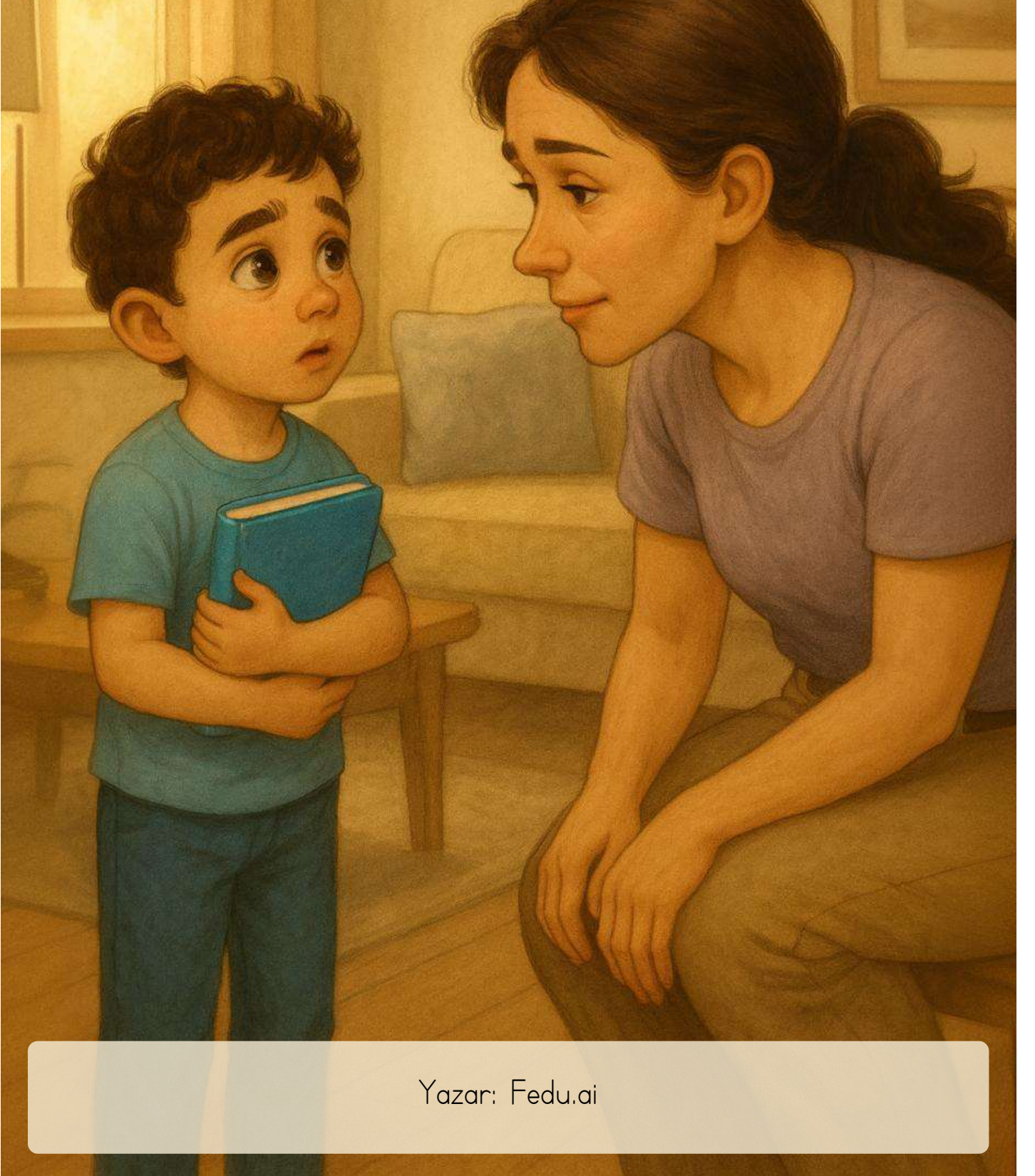

Duygular Ne Söyler?

Yazar: Fedu.ai

Deniz, yedi yaşında. Kahverengi gözleri ve kıvrık saçları var. En sevdiği şey düşünmek.

Odasında mavi bir defteri var. Bu deftere aklına gelen tüm soruları yazar.

Bir gün Deniz, defterini açtı ve yazdı: "İyi insan olmak ne demek?"

Bu soruyu düşünürken yüzü ciddiye ti. Sonra pencereden dışarı baktı. G ne  parlıyordu ama Deniz'in aklı h l  sorusundaydı.

Anneannesi, Deniz'in odasına girdi. "Yine düşüncelere dalmışsın!" dedi gülümseyerek.

Deniz defterini gösterdi. "Anneanne, iyi insan olmak ne demek?" diye sordu.

Anneannesi yanına oturdu.

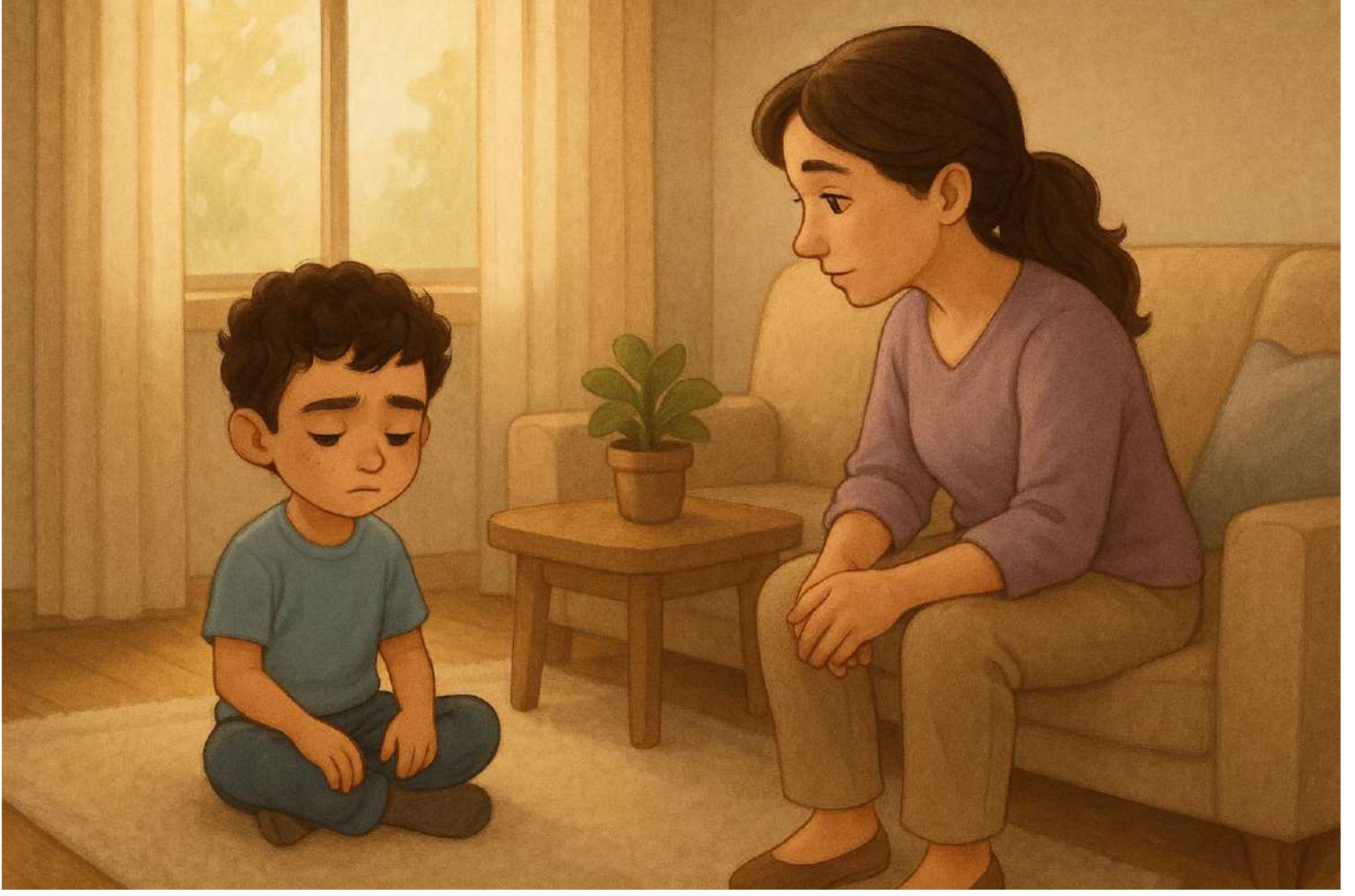

"Gel beraber düşünelim," dedi. "İyi insan, başkalarına yardım eden insandır. Paylaşmayı bilen, sevgi dolu olan insandır." diye tane tane anlattı anneannesi.

Ertesi gün Deniz yeni bir soru yazdı: "Neden bazen mutluyken bazen üzgünüz?"

Annesine koştu. "Anne, sen hiç üzölür müsün?" diye sordu.

"Elbette bazen üzülürüm," dedi annesi. "Ama  z lmek de mutlu olmak kadar normal. Duygularımız bize ne hissetti imizi söyler. Hepsi değerlidir."

Deniz bu cevabı da biraz d   necekti.

Akşam olunca Deniz ve babası bahçede oturdular. "Baba, mutluluk nedir?" diye sordu Deniz.

Babası gökyüzünü gösterdi. "Bak, yıldızlar sessizce parlıyor. Mutluluk bazen böyle sessiz ve huzurludur." dedi.

Deniz anladı ki mutluluk sadece glmek deęildi. Bazen sessizce hissettięimiz huzurdu.

Bazen sevdiklerimizle geçirdięimiz zamandı. Bazen de güzel bir Şey hayal etmekte.

Günler geçti. Deniz'in defteri sorularla ve cevaplarla doldu. Artık duygularını daha iyi tanıyordu.

Mutlu olduğunda "Mutluyum!" diyordu. Üzgün olduğunda bunu da kabul ediyordu.

Bir gün arkadaşı Sudenaz geldi. "Deniz, ben bugün  zg n m," dedi.

Deniz defterini gösterdi. " z lmek normal, gel konuřalım," dedi.

İki arkadaş bahçede oturup konuştular.

Deniz, Sudenaz'a duygularını paylaşmanın önemli olduğunu anlattı. "Ben de bazen üzülürüm, bazen mutlu olurum. Hepsi bizim bir parçamız," dedi.

Sudenaz'ın üzüntüsü hafilemişti.

Kendimizi ve arkadaşlarımızı anlamak da mutlu ediyordu! O günden sonra tüm arkadaşlarıyla duygularını paylaştı.

Mutluydu çünkü düşünmek ve paylaşmak hayatı güzelleştiriyordu.